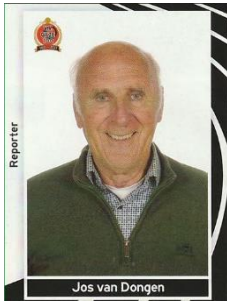

Één-tweetje

Het idee om de rubriek “Even bijkletsen met..” eenmalig om te dopen in “Ik geef de pen door aan... ” speelde al een tijd in het hoofd van Jos van Dongen. En soms speelt toeval dan een grote rol. Op het geweldige vrijwilligersfeest afgelopen zomer werd er natuurlijk volop bijgekletst door Jos en ook met ondergetekende. De rubriek kwam naar voren, Jos herkende de enorme potentie, en op de vraag hoeveel kans er was dat ik de pen zou willen overnemen werd door mij een voorzichtige 60% geplakt. Jos zag mogelijkheden, ik werd een gedeelte van de avond geschaduwd, het juiste promillage en een passend muziekje werden afgewacht en op de volgende schattingsvraag vanuit Jos heb ik een volmondige 100% afgegeven. En zo geschiedde. De uitdaging: Het opvolgen van de man die ruim 25 jaar bij kletste met de meest markante personen die onze vereniging rijk is. Grote schoenen om te vullen zeggen ze dan.

De rubriek bleek het veel gelezen podium te zijn voor echte verenigingsmensen, de vaak stille krachten waarop ons mooie clubje draait. “Wat goed is, zo laten...” een stelling die volledig voorbij ging aan mijn vele trainers bij de selectie (welke verklaring is er anders voor mijn vele reservebeurten). Ikzelf hou hem hoog in het vaandel. Het belichten van de mens achter de verenigingsmens blijft het grote doel, maar dan onder een andere naam. Balverliefd als ik was, ontdekte ik pas na mijn actieve carrière het bestaan van een één-tweetje. De dikke van Dale geeft een letterlijke en figuurlijke draai aan de term die prima past, dus ook die horde was genomen.

De laatste horde bleek de simpelste, een gesprekspartner voor de première vinden. We draaien de rollen eenmalig om. Na ruim 25 jaar anekdotes, gezever, euforische verhalen, geklaag, grappen en grollen (variërend van dijenkletser tot zeer bedenkelijk), sterke verhalen, waarheden en onwaarheden aangehoord te hebben is het nu de beurt aan Jos zelf. Dus het nuttige (werkoverdracht) met het aangename (interviewen van de maestro zelf) combineren en op naar de Koolhof.

Jos van Dongen is een echte Gilzenaar en komt uit een destijds aan de Alphensebaan gevestigd boerengezin. Samen met zijn drie broers/kopieën en zus hielp hij zijn ouders op de paardenboerderij. Voor voetbal was dus eigenlijk geen tijd. Zijn vader, ook de bestuurder van de rouw- & trouwkoets, stuurde Jos liever met een paard de wei in als met een bal.

Toch kon Jos de lokroep van de mooiste sport op aarde niet weerstaan en begon een lange, indrukwekkende carrière als fanatiek, maar sportief supporter (een carrière als hooligan lag even op de loer, maar dat vond Jos eigenlijk meteen niet echt bij zijn karakter passen). Hij trapte wel eens tegen een balletje bij een bedrijventoernooi of buurtvoetbalcompetitie maar dit valt in het niet bij het aantal potjes die hij door de jaren heen bekeken heeft.

Als 8-jarig kereltje stond ie zondags wekelijks langs de lijn bij het grote VV Gilze 1. De lange rijen voor de kassa, het optreden van de harmonie in de rust, een accordeonist die het hogerrangs volk op de tribune vermaakte, het loopje van Toon v/d Hout, maar vooral het fanatieke publiek maakte grote

indruk op hem. Later volgde hij vele wedstrijden van zijn zoons, er vormde zich een vast, hecht clubje voetbalvaders die amper ooit een wedstrijd misten.

Toen Jos in Nijmegen op de kostschool en in militaire dienst zat, volgde hij de VV Gilze ook vanaf daar op de voet. Iedere maandag werd de krant, waarin alle (!) uitslagen van de amateurwedstrijden stonden vermeld, uitgeplozen om te zien hoe het zijn favoriete clubje was vergaan. Even was er de flirt met het lokale NEC, maar al snel was duidelijk dat zijn voetbalhart in de Aalstraat in Gilze lag.

Naast voetbal ging Jos graag op zijn brommerke op stap. Zo kwam hij verder als de Gilzer dorpsgrens en belandde hij op een avond in Haghorst, the-place-to-be destijds, bij het optreden van Bob Smit (bekend van grote hits als: ik heb me weer vergist...). Daar viel zijn oog op de Lage-Mierdense-Schone Mia, er werd een avondje ge-slow-danst (dat gaat perfect op de muziek van Bob) en Jos liet weten dat dit zeker voor herhaling vatbaar was. Het lot wilde dat ze elkaar een week later bij Schaluinen in Boal weer troffen. Daar sloeg de vonk definitief over en de rest is geschiedenis. Jos en Mia stichtten in Gilze een geweldig gezin met 4 kinderen: Luc, Joris, Vincent en Bernadette. Lange tijd woonden ze in de Nieuwstraat, in de woning waar nu de huidige voorzitter van de VV resideert. Maar toen de kinderen gevlogen waren was Jos de grote tuin wel beu. Inmiddels veelvoudig opa en oma en genietend van een bataljon kleinkinderen (als Jos had geweten hoe leuk die zijn had ie ze eerst genomen) was de Koolhof de nieuwe bestemming.

Dan de verenigingsman Jos.

In tijden van crisis (Oekraïne, Corona, Energie, NAC, Zorgtoeslag, Stikstof, etc.) floreert de VV Gilze tot groot genoegen van Jos volop. Het steeds maar groeiend aantal leden, het behalen van de tweede klasse, de verhuis naar het nieuwe complex waar Jos zich vanaf dag 1 thuis voelde, de onderhoudsploeg, de constante beweging rond de club, de grote groep sponsors, zomaar een greep uit de positieve zaken die hem erg blij en trots maken.

Jos behoort tot de brigade van de zwarte jassen. Dat is een met grote precisie geselecteerd 3-koppig gezelschap dat op zondagen bij uitwedstrijden het Gilzer bestuur vertegenwoordigt. Zonder namen te noemen is het zeker een goede zet van de vereniging om een wat serieuzer ensemble af te vaardigen.

Tevens is Jos iedere maandagochtend op het sportpark te vinden om samen met zijn kompaan Bert de Bruijn de boel aan kant te maken. Ondanks een merkbare verbetering in het eigen-rommel-opruimen is het nog steeds een ochtend werk om de boel weer spic en span te krijgen. Van lege flesjes tot slachtafval, je kunt het zo gek niet bedenken of het blijkt toch naast de afvalbakken op het terrein te belanden.

De onderlinge gezelligheid binnen de ploeg en het vele werk wat wordt verzet zorgen er echter voor dat hij iedere maandag monter naar de Verhoven fietst.

Maar het meest bekend is hij toch wel van zijn rubriek "even bijkletsen met...". Honderden mensen, duizenden bladzijdes, tal van writer's-blocks, de verhuis van papier naar digitaal, het kwam in deze lange periode voorbij. Jos heeft altijd genoten van de gedeelde beleving van clubmensen onder elkaar. Hij ontmoette vele bijzondere mensen met een eigen verhaal en wist daarbij zijn creatieve ik steeds aan te roepen om het op schrift te krijgen. Bewonderenswaardig.

Om het af te leren op verzoek van Jos nog een kleine greep uit de vele hoogtepunten in zijn artikelen:

- Anneke de Bruin stond wekelijks getrouw met zuurtjes klaar voor de supporters en spelers van het eerste. Ze stapte later over op zacht fruit omdat de spelers en supporters een beetje zuurtjes-moe raakten.
- Jos verbleef ooit tot in het holst van de nacht bij Toon v/d Hout om daar de gehele, enorme verzameling relikwieën van de VV Gilze zeer punctueel voorgeschoteld te krijgen. Het door Jos geschreven bijkletspraatje van die nacht onderging dermate veel aanpassingen door Toon dat gesteld kan worden dat dit het enige praatje is geweest in 25 jaar wat door de geïnterviewde zelf is geschreven.
- Wout Kock die in zijn huwelijkse voorwaarden liet opnemen dat hij gegarandeerd op zondag naar Gilze 1 kon gaan kijken
- Bart Cornelissen ging in een overall en op laarzen bij de training kijken. Bij gebrek aan keepers sommeerde trainer van Bladel dat hij zich ging omkleden om zodoende in de goal te belanden. Bart keepste daarna meer als 10 jaar in Gilze 1.
- Henk van Gestel die ieder jaar weer met collectorsitems van de supportersclub op de proppen kwam
- Eric Clemens die met zijn teamgenoten van WVO de 115-jarige fan van het eerste uur Opa Sinas vergat mee terug te nemen na een uitwedstrijd.
- Martijn Aarts die door de voorzitter van het veld werd gehaald omdat zijn vrouw aan de bevalling was begonnen.

En zo heeft Jos nog mappen vol met anekdotes geschreven. Hij gaat deze ergens bij de VV in het clubhuis ter inzage leggen en het is zeker een aanrader om er eens doorheen te bladeren. 25 jaar clubmensen gezien door de ogen van een clubmens.

Jos bedankt voor het eerste een-tweetje en voor jouw vele mooie artikelen.

Josti